

Sygn. Akt XVII AmE 326/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2021 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Jolanta Stasińska

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2021 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o obliczenie opłaty koncesyjnej

na skutek odwołania (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 17 października 2019 roku, Nr (...). (...)(...)

1. oddala odwołanie,

2. zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Jolanta Stasińska

Sygn. akt XVII AmE 326/19

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 17 października 2019 r., numer (...). (...)(...) (...), na podstawie art. 34 ust. 1 w związku z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2019 r. poz. 755, z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym przed dniem 17 stycznia 2018 r. oraz w związku z § 4 ust. 3 i § 6 ust. 4 w związku z ust. 1-3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz. U. z 1998 r. Nr 60 poz. 387, z późn. zm.) oraz w związku z art. 2 § 2 i 3 oraz art. 21 § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2019 r. poz. 900, z późn. zm. po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie obliczenia opłaty koncesyjnej określił dla (...) Sp. z o. o. (NIP: (...)) - dalej „Przedsiębiorca”, opłatę należną z tytułu koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie: obrót paliwami ciekłymi udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki nr (...)/MRo z dnia 25 marca 2014 r. na kwotę 41082 zł (słownie: czterdzieści jeden tysięcy osiemdziesiąt dwa złote).

Od powyższej decyzji odwołanie złożył powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. zaskarżając ją w całości oraz wnosząc o jej uchylenie.

Odwołujący zarzucił zaskarżonej decyzji:

1. rażące naruszenie art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r., Prawo energetyczne, w zw. z § 4 ust. 1, 2, 3 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja, poprzez określenie dodatkowej opłaty koncesyjnej Przedsiębiorstwa, mimo, iż obowiązek zapłaty drugiej opłaty za ten sam rok nie wynika z przepisów ustawy, a w świetle art. 84, art. 64 ust. 3 i art. 217 Konstytucji RP ograniczenie własności i obowiązek zapłaty daniny publicznej może wynikać jedynie z ustawy, nie zaś z rozporządzenia, a także poprzez naliczenie opłaty, mimo, iż Przedsiębiorca wniósł ją 31 marca 2014 r.,

2. art. 2a ustawy Ordynacja podatkowa poprzez rozstrzygnięcie sprawy na niekorzyść przedsiębiorstwa, mimo, iż regulacje prawne dotyczące opłaty koncesyjnej są niejasne i nie wynika z nich obowiązek uiszczenia podwójnej opłaty za ten sam rok.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie pozwany podtrzymał stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji.

W piśmie przygotowawczym z dnia 17 marca 2021 roku pozwany wskazał, że strona powodowa uiszczyła opłatę od koncesji wskazanej w zaskarżonej decyzji wraz z odsetkami w dniu 2 grudnia 2019 roku. W odpowiedzi na powyższe powód w piśmie z dnia 15 kwietnia 2021 roku wskazał, że nie uiszczył powyższej opłaty dobrowolnie, a jedynie w celu uniknięcia kosztów egzekucyjnych oraz poparł odwołanie.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Prezes URE decyzją nr (...), decyzją z dnia 12 maja 2004 r., udzielił przedsiębiorcy: (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. (dalej: „Przedsiębiorca”) koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres od dnia 20 maja 2004 roku do dnia 20 maja 2014 roku. Przedmiot i zakres działalności został określony jako działalność gospodarcza polegająca obrocie następującymi paliwami ciekłymi:

- benzynami silnikowymi innymi niż benzyny lotnicze,
- olejami napędowymi,
- olejami opałowymi,
- naftą. /k. 62-68/

W dniu 3 stycznia 2014 r. wpłynął do Prezesa URE wniosek Przedsiębiorcy o udzielenie koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie: obrót paliwami ciekłymi. /bezsporne/

Po przeprowadzeniu postępowania w sprawie udzielenia koncesji, Prezes URE decyzją nr (...)/MRO z dnia 25 marca 2014 r., udzielił Przedsiębiorcy koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie: obrót paliwami ciekłymi na okres od dnia 21 maja 2014 r. do dnia 31 grudnia 2030 r. Przedmiot działalności określono jako obrót następującymi paliwami ciekłymi:

- benzynami silnikowymi innymi niż benzyny lotnicze,
- olejami napędowymi,

przy wykorzystaniu stacji paliw położonej w R. przy ul. (...)

- olejami napędowymi,

- olejami opałowymi,

przy wykorzystaniu pojazdów przeznaczonych do transportu paliw ciekłych.

/k. 57-59/

Do dnia 24 kwietnia 2014 r. nie wpłynęła na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki opłata koncesyjna z tytułu powyższej koncesji. / okoliczność bezsporna/

Przedsiębiorca w 2013 r., tj. w roku poprzedzającym udzielenie powyższej koncesji, uzyskał przychody w zakresie działalności objętej koncesją w wysokości (...) zł, co wynika ze złożonego przez Przedsiębiorcę formularza opłaty koncesyjnej. /k. 10 akt adm./

Prezes URE pismem z dnia 1 grudnia 2017 r., wezwał Przedsiębiorcę do wniesienia - w terminie 14 dni od dnia otrzymania tego wezwania - opłaty z tytułu udzielonej koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie: obrót paliwami ciekłymi oraz poinformował o sposobie jej uiszczenia. /k. 1, 2 akt adm./

Przedsiębiorca odmówił uiszczenia opłaty i przedstawił negatywne stanowisko co do żądania uiszczenia opłaty w odpowiedzi na wezwanie. Zdaniem Przedsiębiorcy opłata za udzielenie przedmiotowej koncesji jest nienależna, ponieważ uiszczył opłatę od innej udzielonej mu koncesji z dnia 12 maja 2004 r., znak (...). Jednocześnie Przedsiębiorca wystąpił z wnioskiem o zajęcie stanowiska w sprawie. /k. 3 akt adm./

W piśmie z dnia 9 stycznia 2018 r. Urząd Regulacji Energetyki złożył wyjaśnienia. /k. 5 akt adm./

Prezes URE pismem z dnia 30 sierpnia 2019 r. znak: (...) (...) (...) zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie obliczenia opłaty koncesyjnej. Jednocześnie Przedsiębiorca został wezwany do złożenia stosownych wyjaśnień i nadesłania dokumentów, tj. wypełnionego formularza dotyczącego wyliczenia opłaty koncesyjnej (który to formularz został przekazany Przedsiębiorcy z wezwaniem do wniesienia opłaty koncesyjnej) oraz potwierdzenia uiszczenia przedmiotowej opłaty na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki. Ponadto, Przedsiębiorca zgodnie z art. 77 § 4 Kodeksu postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, z późn. zm.) dalej „k.p.a.”, został poinformowany o faktach znanych Prezesowi URE z urzędu, tj. o wysokości przychodów osiągniętych przez Przedsiębiorcę w roku poprzedzającym udzielenie mu w dniu 25 marca 2014 r. koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie: obrót paliwami ciekłymi. Dodatkowo Prezes URE na podstawie art. 10 § 1 w związku z art. 73 k.p.a. zawiadomił Przedsiębiorcę o przysługującym mu prawie do zapoznania się z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów, jak również o prawie do złożenia dodatkowych uwag i wyjaśnień. /k. 7-8, 9 akt adm./

Przedsiębiorca w wyznaczonym terminie nie skorzystał z przysługującego mu uprawnienia. /okoliczność bezsporna/

W dniu 17 października 2019 r. Prezes URE wydał decyzję numer (...) (...) (...) /k. 12-15 akt adm./

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów, w tym zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane, jak również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 34 ust. 1 ustawy z 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz.U. z 2019 r., poz. 755 ze zm., w brzmieniu obowiązującym przed dniem 17 stycznia 2018 r.) przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja, wnosi coroczne opłaty do budżetu państwa, obciążające koszty jego działalności.

Rada Ministrów, w myśl delegacji zawartej w ust. 3 wskazanego wyżej przepisu, określiła w rozporządzeniu z 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa URE corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja, wysokość oraz zasady wnoszenia i obliczania opłaty (Dz.U. z 1998 r., Nr 60, poz. 387).

Stosownie do § 1 ust. 1 ww. Rozporządzenia, wysokość corocznej opłaty, wnoszonej przez przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja, stanowi iloczyn przychodów przedsiębiorstwa energetycznego, uzyskanych ze sprzedaży produktów (wyrobów i usług) lub towarów w zakresie jego działalności objętej koncesją, osiągniętych w roku poprzedzającym ustalenie opłaty, oraz współczynników opłat, z zastrzeżeniem § 2. Współczynniki opłat, o których mowa w ust. 1, określone zostały w tabeli stanowiącej załącznik do rozporządzenia.

Dalej wskazać należy, iż z treści §4 ust. 1 Rozporządzenia wynika, że opłatę wnosi się w terminie do 31 marca każdego roku, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3. W treści zaś ust. 2 wskazano, że przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji z urzędu, wnosi pierwszą opłatę w terminie do 30 dni od dnia wydania koncesji. Zgodnie z ust. 3, w terminie określonym w ust. 2 pierwszą opłatę wnosi także przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji na wniosek, jeżeli w roku poprzedzającym udzielenie koncesji uzyskało przychody ze sprzedaży produktów (wyrobów i usług) lub towarów w zakresie działalności objętej tą koncesją.

Zasadniczo to przedsiębiorstwo energetyczne oblicza wysokość opłaty - § 3 Rozporządzenia i jest ono obowiązane udokumentować prawidłowość obliczonej opłaty oraz przedstawić Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki dane stanowiące podstawę jej obliczenia, niemniej jednak w razie stwierdzenia, że opłata została obliczona w sposób nieprawidłowy oraz w razie niewniesienia opłaty w terminie określonym, to Prezes Urzędu Regulacji Energetyki dokonuje obliczenia opłaty - § 6 Rozporządzenia.

Obowiązek wnoszenia opłat koncesyjnych wyznaczony jest przez sam fakt posiadania ważnej koncesji i obliгуje do uiszczenia opłaty koncesyjnej, bez względu na faktyczne wykonywanie działalności koncesjonowanej. Zasadnie przyjął pozwany, że dla powstania obowiązku wniesienia przedmiotowej opłaty koncesyjnej od koncesji udzielonej w 2014 roku i ustalenia jej wysokości istotna jest wysokość przychodów osiągniętych w roku poprzedzającym udzielenie przedmiotowej koncesji. Powód twierdził jednak, że nie jest zasadne żądanie opłaty, gdyż opłata za 2014 rok został już uiszczona w dniu 31 marca 2014 roku. Stanowisko powoda w powyższym zakresie jest zatem niezasadne.

Prezes URE prawidłowo przyjął, że powód, jako podmiot który uzyskał koncesję w 2014 roku, tj. w dniu 25 marca 2014 r. winien uiścić opłatę w terminie 30 dni od dnia jej udzielenia, tj. do dnia 24 kwietnia 2014 r. Sposób określenia wysokości naliczonej przez pozwanego opłaty jest w ocenie Sądu prawidłowy, gdyż opiera się o wspomniana wyżej treść § 4 ust. 3 Rozporządzenia oraz z uwzględnieniem treści § 1 i 2 rozporządzenia, tj. w oparciu o przychody z działalności koncesyjnej w 2013 roku, gdyż taka była prowadzona. Dodać należy, że powód pomimo wezwania z dnia 1 grudnia 2017 roku do uiszczenia przedmiotowej opłaty, zignorował ciążyący na nim obowiązek. Wynika on zaś z samej treści art. 34 – Prawa energetycznego, albowiem wyraźnie stwierdza, że coroczne opłaty do budżetu państwa, obciążające koszty jego działalności (opłaty koncesyjne) wnosi przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja. W niniejszej sprawie należy podkreślić, że koncesja udzielona powodowi w dniu 12 maja 2004 r. wygasła wraz z upływem wskazanego w jej treści okresu jej obowiązywania tj. w dniu 20 maja 2014 r., natomiast powód wystąpił z wnioskiem o udzielenie kolejnej koncesji w dniu 3 stycznia 2014 r. Powyższe oznacza, że koncesja z dnia 12 maja 2004 roku wygasła, a powód uniemożliwił pozwanemu przedłużenie okresu jej obowiązywania. Niewątpliwie powód nie skorzystał z możliwości złożenia wniosku o przedłużenie koncesji z dnia 12 maja 2004 roku w trybie art. 39 ustawy – Prawo energetyczne, z zachowaniem terminu wskazanego w treści powołanego przepisu, tj. nie później niż na 18 miesięcy przed jej wygaśnięciem. Należy też dalej wskazać, że w niniejszej sprawie nie zachodzi kontynuacja działalności koncesjonowanej, do której powód nabył prawo wraz z wydaniem decyzji koncesyjnej z dnia 12 maja 2004 r. Koncesja z dnia 25 marca 2014 r. jest nową koncesją wydaną na wniosek, a ponadto nie zachodzi ścisła tożsamość przedmiotu i zakresu w stosunku do poprzedniej koncesji z dnia 12 maja 2004 roku. W nowej koncesji z dnia 25 marca 2014 roku w sposób odmienny i szerszy określono przedmiot koncesyjnej działalności powoda, do której powód był uprawniony na podstawie tej decyzji - tj. od dnia 21 maja 2014 r. Wobec tego uzyskanie nowej

koncesji było konieczne do dalszego prowadzenia działalności koncesyjnej, a w związku z tym powód winien był uiścić pierwszą opłatę koncesyjną płatną w terminie 30 dni po uzyskaniu koncesji na wniosek, czego jednak nie uczynił. Z tych wszystkich względów mylnie powód przyjął, że interpretacja dokonana przez Prezesa URE skutkuje faktycznie dwukrotnym obciążeniem przedsiębiorcy z tego samego tytułu oraz, że w niniejszej sprawie zachodzi tożsamość pomiędzy uiszczoną przez skarżącego opłatą z tytułu koncesji w dniu 31 marca 2014 r. - uiszczoną za koncesję (...), nr (...), a żadaną przez Prezesa URE opłatą. Należy tu bowiem podkreślić, że uiszczona przez powoda opłata w wysokości 41.082,00 zł w dniu 31 marca 2014 roku (k. 10 akt adm.) dotyczyła innej koncesji. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Warszawie wyroku z dnia 26 czerwca 2019 roku w sprawie o sygn. akt VII AGa 2250/18, że: „Zróżnicowanie wyzwań administracyjnych, wiążących się z rozpoznaniem wniosku o udzielenie nowej koncesji i przedłużenie dotychczasowej, uzasadnia zróżnicowanie kosztów opłat koncesyjnych ponoszonych przez przedsiębiorców, którzy wstąpili z takimi wnioskami.” W odniesieniu do podnoszonych przez powoda wątpliwości konstytucyjnych w niniejszej sprawie, należy podzielić pogląd Sądu Apelacyjnego wyrażony w powołanym wyżej wyroku, zgodnie z którym: „ (...) za źródło obowiązku uiszczenia przedmiotowej opłaty należy uznać art. 34 ust. 1 Pe, a z przedstawionych już względów, nie ma podstaw by utrzymywać, iż z treści rozporządzenia wynika, iż dokonuje ono niedopuszczalnej ingerencji w charakter tej daniny.” W związku z tym uzasadnione było obliczenie przedmiotowej opłaty koncesyjnej z urzędu z tytułu z tytułu koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie: obrót paliwami ciekłymi udzielonej decyzją Prezesa URE nr (...)/MRo z dnia 25 marca 2014 r. wskazanej w sentencji zaskarżonej decyzji.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie jako niezasadne.

O kosztach procesu rozstrzygnięto zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik procesu przyjmując, że na koszty należne pozwanemu jako wygrywającemu przedmiotowy spór, złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego pozwanego w wysokości 720 zł.

Sędzia SO Jolanta Stasińska